

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 123/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Petrom Šramkom, advokátom, Štúrova 51, Brezno, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Banskej Bystrici **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **346,26 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2022 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa

čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 CoE 47/2020 z 25. novembra 2020 a č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 a uznesením Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 707/2014 z 1. júla 2021. Sťažovateľka navrhla napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení povinnej v exekučnom konaní vedenom na návrh oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o vymożenie pohľadávky vo výške 3 088,18 eur s príslušenstvom a vykonávanom súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., pod sp. zn. EX 2665/2014.

3. Sťažovateľka podala návrh na zastavenie exekúcie, ktorému okresný súd uznesením č. k. 4 Er 707/2014 z 1. júla 2020 vyhovel a exekúciu zastavil z dôvodu neprijateľnosti podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Na základe odvolania oprávneného krajský súd uznesením č. k. 7 CoE 47/2020 z 25. novembra 2020 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd následne uznesením č. k. 4 Er 707/2014 z 1. júla 2021 návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2021 odmietol.

5. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 123/2022-15 z 15. marca 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 19/2021 z 29. novembra 2021 prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa názoru sťažovateľky je neudržateľné a neprípustné, ak v identickom súdnom konaní krajský súd ako súd odvolací najprv na základe odvolania oprávneného zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie a následne v druhom odvolacom konaní (proti uzneseniu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie) odmietol odvolanie sťažovateľky ako neprípustné.

7. Okresný súd svoje pôvodné rozhodnutie, ktorým exekúciu zastavil, zmenil len v dôsledku záväzného právneho názoru vysloveného v uznesení krajského súdu č. k. 7 CoE 47/2020 z 25. novembra 2020 (v prvom odvolacom konaní).

8. Sťažovateľka zastáva názor, že odmietnutím jej odvolania bol procesne zvýhodnený oprávnený, ktorého odvolanie bolo krajským súdom riadne preskúmané a bolo mu vyhovené, v dôsledku čoho bolo zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie. Naproti tomu odvolanie sťažovateľky meritórne preskúmané vôbec nebolo.

9. Sťažovateľka tiež uviedla, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 Er 707/2014 z 1. júla 2021 podala v zmysle poučenia uvedeného na predmetnom uznesení.

10. Sťažovateľka ďalej poukázala na skutočnosť, že uznesenie krajského súdu č. k. 7 CoE 47/2020 z 25. novembra 2020 nebolo jej právnomu zástupcovi vôbec doručené napriek predloženej univerzálnej plnej moci na zastupovanie sťažovateľky v konaní.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd v súvislosti s opravným prostriedkom proti v poradí prvému uzneseniu okresného súdu uviedol, že Exekučný poriadok v § 58 ods. 5 výslovne uvádza, že proti takémuto uzneseniu o zastavení exekúcie je odvolanie prípustné. Oprávnený v zmysle uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku bol preto oprávnený podať odvolanie a krajský súd bol povinný meritórne preskúmať vec. Krajský súd v poradí prvé uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom poukázal na skutočnosť, že okresný súd nesprávne vyhodnotil exekučný titul – zmluvu o úvere ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preto nesprávne rozhodol, keď exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, aplikujúc ustanovenia na ochranu spotrebiteľa.

12. Okresný súd následne opätovne rozhodol o návrhu povinnej (sťažovateľky) na zastavenie exekúcie, a to uznesením č. k. 4Er 707/2014-137 z 1. júla 2021 tak, že zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie ako nedôvodný. Proti v poradí druhému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie povinná – sťažovateľka. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky odmietol, čo dôsledne odôvodnil. Poukázal na to, že Exekučný poriadok nemá vlastnú právnu úpravu odvolacieho konania, preto sa v exekučnom konaní aplikuje právna úprava obsiahnutá v § 355 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku výslovne nezakladá prípustnosť odvolania proti uzneseniu exekučného súdu (okresného súdu) o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Odvolanie pripúšťa len proti uzneseniam o zastavení exekúcie, a to z dôvodov taxatívne uvedených v § 58 ods. 5 Exekučného poriadku, a takým bolo práve v poradí prvé uznesenie okresného súdu. Je teda zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu posudzovalo odvolanie povinnej – sťažovateľky na základe iného skutkového a právneho stavu veci. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 171/2012 z 25. júla 2012.

13. Krajský súd ako súd odvolací procesným postupom nemohol zvýhodniť či znevýhodniť ani jedného z účastníkov exekučného konania, ako to namieta sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, ak rozhodoval v súlade so zákonom. Pokiaľ totiž zákon upravuje prípustnosť odvolania v exekučnom konaní odlišne, resp. odlišne v závislosti od predmetu a spôsobu rozhodnutia okresným súdom, nemožno zastávať názor, že tým došlo k porušeniu zákazu diskriminácie či k porušeniu práva na prejednanie veci v dvojinštančnom konaní. Uvedená námietka sťažovateľky tak neobstojí.

14. Krajský súd sa vzhľadom na už uvedené nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie či o jej prípadnej diskriminácii. Krajský súd ako súd odvolací tak dodržal zákonom daný procesný postup pri preskúmaní odvolaní v exekučnom konaní, ktorý

dostatočne a primeraným spôsobom odôvodnil v napadnutom rozhodnutí. Krajský súd ako súd odvolací vo veci sťažovateľky rozhodol zákonne a spravodlivo, svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil po dôslednom oboznámení sa so súdnym spisom okresného súdu.

15. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že odvolanie proti v poradí druhému uzneseniu okresného súdu podala v zmysle poučenia uvedeného v tomto uznesení, tento nesprávny procesný postup okresného súdu bol vytknutý i v samotnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, avšak Civilný sporový poriadok v § 362 ods. 2 poskytuje účastníkom konania ochranu iba pred nesprávnym poučením súdu o neprípustnosti odvolania.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

16. Zúčastnená osoba svoje oprávnenie vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľky:

17. Sťažovateľka ústavnému súdu oznámila, že nevyužíva právo na vyjadrenie sa k stanovisku krajského súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je založená na jej tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Obsahová stránka výhrad prednesených v prerokúvanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sa koncentruje do kritiky právneho záveru krajského súdu o interpretácii § 58 ods. 5 Exekučného poriadku. Kým krajský súd zastáva názor, podľa ktorého odvolanie je prípustné len proti uzneseniu exekučného súdu, ktorým zastaví exekúciu, sťažovateľka je presvedčená, že odvolanie musí byť prípustné aj proti negatívnemu rozhodnutiu exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie.

19. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

20. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu v sebe inkorporuje viacero čiastkových požiadaviek (kvalita odôvodnení súdnych rozhodnutí, ústavná konformita výkladu, zákaz odmietnutia spravodlivosti a pod.), ku ktorým jeho vlastná judikatúra zaraďuje aj požiadavku ochrany právnej istoty v podobe ochrany legitímnych očakávaní.

22. Už mnohokrát ústavný súd judikoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

23. Ústavný súd neopomína, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s obmedzenou územnou pôsobnosťou. Úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať tieto protirečivé rozsudky [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96, bod 59].

24. Z rozsudku ESLP Beian v. Rumunsko zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

25. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie s poukazom na § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m) je prípustné odvolanie. Ako z § 58 ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva, odvolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Okresný súd jej návrhu uznesením z 1. júla 2020 vyhovel a exekúciu zastavil z dôvodu neprijateľnosti podmienok v spotrebiteľskej zmluve podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Na základe odvolania podaného oprávneným krajský súd uznesením z 25. novembra 2020 predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súde na ďalšie konanie. V poradí druhým uznesením z 1. júla 2021 okresný súd návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol, konštatujúc, že zmluva o úvere uzatvorená medzi sťažovateľkou a oprávneným nie je spotrebiteľskou zmluvou, a preto nie je možné exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Súčasne uviedol, že sťažovateľka má dostatok majetku na úhradu vymáhanej pohľadávky, a preto nemožno exekúciu zastaviť ani z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky odmietol bez meritórneho prieskumu ako neprípustné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia na podporu svojich právnych záverov poukázal na právny názor najvyššieho súdu, ktorý zaujal vo veci sp. zn. 6 Cdo 171/2012.

26. Ústavný súd konštatuje, že súdna prax sa v rozhodujúcej väčšine rozhodnutí prikláňa k stanovisku, podľa ktorého je odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie prípustné, čo vyjadril aj najvyšší súd v rozhodnutiach vo veciach sp. zn. 1 Cdo 308/2006, 3 Cdo 306/2008, 3 Cdo 130/2009, 4 Cdo 207/2012 a sp. zn. 5 Cdo 327/2009. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa vyskytol aj opačný názor, ktorý zastáva senát 6 Cdo, podľa ktorého v týchto

prípadoch odvolanie prípustné nie je (napr. sp. zn. 6 Cdo 171/2012), na ktorý poukázal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a tiež vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti. Tento je však vzhľadom na prevládajúci právny názor ostatných senátov ojedinelý.

27. Rovnakou otázkou sa zaoberal už aj ústavný súd, ktorý vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že odvolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie pri splnení podmienok podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku (II. ÚS 232/2012, II. ÚS 412/2013, IV. ÚS 529/2011, III. ÚS 40/2017, IV. ÚS 40/2018, II. ÚS 699/2016). Ústavný súd v okolnostiach danej veci nezistil dôvod na iné posúdenie veci, ako je právny názor už vyjadrený v jeho ustálenej judikatúre.

28. Jedinou výnimkou, keď ústavný súd nespochybnil ústavnú konformitu záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého je odvolanie prípustné len proti „pozitívnemu“ rozhodnutiu súdu, t. j. proti rozhodnutiu, ktorým súd exekúciu zastaví, avšak (*argumentum a contrario*) odvolanie nie je prípustné proti „negatívnemu“ rozhodnutiu, t. j. proti rozhodnutiu, ktorým súd návrh na zastavenie exekúcie zamietne, resp. mu nevyhoví, je uznesenie č. k. II. ÚS 224/2012 zo 4. júla 2012. Tento názor sa ale javí ako prekonaný nielen najvyšším súdom (vzhľadom na už uvedené rozhodnutia), ale aj uvedeným senátom ústavného súdu tak, ako to vyplýva z jeho neskoršej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 232/2012, II. ÚS 412/2013).

29. Aj právna teória zastáva názor o prípustnosti odvolania aj proti zamietavému uzneseniu exekučného súdu, ktorý je založený predovšetkým na ústavnoprávnej zásade rovnosti účastníkov exekučného konania. Je neudržateľný gramaticky adekvátny výklad, ktorý by *ipso facto* jedného účastníka diskvalifikoval z možnosti uplatniť opravný prostriedok. Proti uzneseniu, ktorým exekučný súd zastaví exekúciu, bude aktívne legitimovanou a na odvolanie oprávnenou osobou oprávnený. Ak však dôjde k zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý logicky inicioval povinný, mal by mať rovnakú možnosť uplatniť opravný prostriedok ako oprávnený – mal by teda mať rovnakú možnosť adekvátne zvrátiť pre neho nepriaznivý stav exekučného konania v zmysle zásady rovnosti zbraní. Objektívny teleologický výklad svedčí práve o názore o prípustnosti odvolania proti obojm procesným modalitám uznesenia ako výsledku osobitného incidenčného sporu o zastavení exekúcie (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S. a kol. *Exekučný poriadok. Komentár*. Praha : C. H. BECK, 2015, s. 239.).

30. Za daných okolností ústavný súd konštatuje, že je právne irelevantné, či sa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel alebo nie. Odvolanie proti uzneseniu o zastavení exekúcie je prípustné, čo platí aj v prípade zamietavého rozhodnutia o zastavení exekúcie. Odopretím meritórneho posúdenia uplatnených odvolacích námietok sťažovateľky tak krajský súd sťažovateľku v procesnom postavení povinnej neprímerane znevýhodnil oproti oprávnenému.

31. Berúc do úvahy hľadisko právnej istoty ako jedného z ústavne presadzovaných interpretačných prístupov k realizácii jednoduchého práva, ale zohľadňujúc i vlastnú stabilizovanú judikatúru a ústavnoprávnu zásadu rovnosti účastníkov konaní, dospel ústavný súd k záveru, že uznesenie krajského súdu, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľky ako neprípustné, nie je ústavne akceptovateľné.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

33. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že na dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (výrok 2). Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

V.

Trovy konania

34. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 346,26 eur. Pokiaľ ide o priznanú výšku nároku, bol viazaný návrhom sťažovateľky, inak by jej patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 410,92 eur.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je vo výške 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu